

Tijdschrift voor Neerlandistiek in Scandinavië en ommelanden

Lucas Hüsgen
juni 2007

Gedichten

Als laatste teweeg

◦

In nano-vertraging:
meniger afbraak.

◦

Van vreugde en vergetelheid vorm zou, spraken
menigen, vervloeien met compendium.

◦

De zonen van hun gieren verlangden
op de plaatstalen eilanden
een kuststrook van vliegend aluminium

tussen de laag omboomde terrassen
waar met onze ledematen de weersomstandigheden

grinnikten in offerdienstplicht
aan een syntax van vergetelheid.

◦

Zij leerden op te passen bij de console
rond het ooglid dat gemarmerd neder wiekte.

En de traptreden kraakten
bij onze automatische bedieningen.

Als hotelgasten telefoneerden zij
in onze langzame handpalm
naar de kuststrook van vliegend aluminium.

◦

In het slieren van onze sluiers
ontdekten wij tot het eind der geschriften
de restanten van onze kalendriale vreugdedans.

Wat vervaagde vertoonde gelijkenis, het was
onverzettelijk een niemandsland: aller voorspoed.

◦

Kleipop, plezier van mensen, ontvangt hun glazuur.

De zwartbenylonde receptioniste
probeert de bloemen te slingeren
over projecties van een bepoederde gast.

Filmploeg
twijfelt zelden aan
beweging in haar voeten.

In de lemmata van de vroege palimpsest
prepareert u voor uw strenge krijs,
aardediep lankmoedig
tot paravent van inkt:

prisma's compendium
wiegt tot zijn aambeeld.

Zijn aardediep coëfficiënten na
tot in donker van omzoming en flux
over het krioelen in asymptotica:

wordt streng vreugde
compendiums bericht.

Wisselt de tinten
met graaien van vingertjes uit, weest
aardediep.

Telefoneren zij met het satijn
opdat met smaak omgorde
compendium spitsvondige zwemster die

treffend mondbeweging leert
aan stormvogel: breed waaiert hij
tussen de ruches, de vergissingen.

Zeiljacht verwisselt winden
in de kamer, gegalonneerd, gesatineerd de varens
waar van laakbaar compendium machteloosheid
oogappels eetbaarheid met pythoneske prismata
ontoeft.

Rammelt nacht lang het bovenlicht:
zacht schuiven ongemakkelijk paren open
opdat ongeval van anker tot schip
tussen compendium balletles neemt,
achter de schermen van de oeros verduiveld
tafelpoten tot splinters openbalkt.

Neemt uw expressetrein gestreng.
Overrompelt omwille van onophoudelijk eertijds
goedbedrade wereldleiding
zonder van latex verlangen
naar spraak uw aanblik: hompen, schonken
zullen van moeizame zelfdiscipline
anderen omlegeren tot bazaar.

Onder het hoofse fluiten van antieke radio's
verlokt scheurzang van compendium
zonder weifeling achter waaier
tragiek tot consecratie van
een concentratie, egelgelijk
ontledigd de keizerin van mismoed.

◦

[...]

Fragment uit: Vederbeds Lumière, een work in progress

Doordat in katharsis menigeeen ontworde
ook jij inborst met omkoperd fluitje
aan de zijlijn van het integere balletconours

want ook jij
omchroomt je kabalende kabelen
der gestalten schaduwrijk bij

reinigingsrituelen van soortgelijke vooravonden
schrammen elkander de geschakelden
tot de realiteiten met

hun schaduwen zo elkander schaduwende
wachten zij niet lang
op schaduwttjes die

keren immers allen weder gelijk
schampere chimpansees nee

ranja-flesje wezen in de
dichtbevolkte poederdoosjeskunstzinnigheid
legt de picknick-lepel klaar
bij de stroom van menigeens spoor

Uit: Verpoosd in schaduw, met tekeningen van Toon Teeken (Uitgeverij Herik, Zwarte Reeks 31, 1996)

(Met een verlenging)

Gerekte krul!

Verrekte meermin!

Moet je!

De rondjes van de hobbezak!

Heb je hierover nagedacht: ze zijn te lang!

De prisma's – enten jouw verdubbelingen!

Zij zetten jouw eenmalige explosie losvast!

Doe het bewegen uw explosievendienst toch wakker aan!

'...Langdradig is de verharing het uitroepteken, overdadig
is de verworteling het schrijfmasjien...'

Het grondig schaapje wacht hare wentelbare hond,
maar gaat het wentelbare hondje soms dus verwijlen;
zo zwevende hoog, boven de platte muren
dezer natuur. Moet je de

meanders zien rondzoeken naar
plaatsvindingen en entingen in kanaaltjes.

Rondjes van een hobbezak
besluiten geen dan

driftige vertederingen. Daarmee
begint het goed te komen.

(Moet nog een heel stuk verder; iedere keer opnieuw;
was het is maar een mens, zeggen ze

later en zoeken een stelsel
van assen – o, de coördinaten
verzwinding – verlegt u tot
een pondje ons
in de breedte)

Moritaten.
Op een doek.

Wis nu
het gelaat.

Uit: Deze rouwmoedige schoonheid. Een mopje bij het absolutum (Querido, 2005)